

Ventspils 726***Ostgals****Pēc reņģēm*

Un ēdājiem.

Pēc kāda, kurš ilgi bēdājies.

Pēc izdzīvotas nakts prieka,

Un tā, kas palicis pāri no aizpērnā sniega.

Pēc skatlogu pārpilnības

Un rītausmā izlikta plastmasas maisa.

Pēc skrejlapu piesārņota

Un mazliet pēc svaiga gaisa—

Pēc līgas sapņu laivas

Un vienkārši plosta.

Skraida ķēdessuns atraisījies

Un Ostgalu osta:

Paldiesdievam,

Neož pēc karakuģiem.

Miera osta.

Tautasdziesma*Sausa smilga vecainē,**Zelta rasa galiņā,**Kas karā kāvušies.**Lai nāk rokas nomazgāt*

Šorīt agri vakarā

Spalva grima ezerā,

Pelēkais akmentiņš

Uz ūdeņa pacēlās,

Māmuļai pirtspriekšā

Sētas miets salapoja,

Divdūjiņas pārlaidās

vētras nav tevi nokūlušas,

jūriņa, vecmāmuļ!

Grāmatu grāmata*Pie – liksim*

no- ņemsim: ir- tam tiks dots-

vārdu sagroza- sods-

piepildās viss-

vēderi

nauda maki

vēlmes seksuālās

un tālāk

kungi- no kalpojošiem

tauta- no tautības savas

vīri- no pienākuma

sievas- no uzticības

bērni- no paklausības

baznīcēni- no Dieva

tālāk-

vairs nav ko pielikt- atņemt- nievāt

mēs neesam likuši klāt

esam pielikušies

līdz pārpilnībai

ne- gaidītai cerētai prasītai

vienīgais atlikums

atgriezties

vārdu pa vārdam

lai kopā lasītu.

Ventspilnieki

pilsēt- nieki pavēl- nieki

arī nieki!

Pār māsiņas pagalmiņu.

Balti jāja karavīri

No kariņa dziedādami.

Tie nebija karavīri,

Tās bij puīšu dvēselītes.

Sausa smilga vecainē,

Zelta rasa galiņā,

Kas bez kara kāvušies,

Tiem rasiņas nepietika.

Vara

Ai, vara, vara-

pilsētu labo

smērē kā sviestmaizi

ķieģeļiem labiem

ar skatu mēro

ar cilpu mērī

un viedi vēro

kā saiet dēlī

aiz viena otrs

aiz otra trešais

tik tēsti dēļi

no pašu meža

kas neiet dēlī

tas paliek bešā

un dzīvo sevī

kā vietā svešā

ar pašu ļaudīm

no pašu miesta

sa-sities pinies

sa-kūlies sviestā

sa- gājies ragos un

pārvald- nieki apgād- nieki

atpūt- nieki bagāt- nieki

nieki vien!

Skrien un skrien

spēlē paslēpes

ikdien

katrs nieks

kādu rod

katrs nieks

kādam dod

katrs kādu nieku

sītīs

gan kāds nieks

man arī

kritīs!

Astonpadsmit

kucēns

pa zaļu zālīti

tvarsta klaidoņus kaķus

sētsvidū vīri krauj malku

katlā sautējas doršu aknas

biželes šūpojas krizdoļu krūmā

rudenī zvejnieki pārnāk no tālajiem reisiem

un runā ventiņu valodā

Bezgalīgais ceļojums

turp,

kur pie vārtiem brilles

jaunības zaļas

un pēc tam

pils sēta vaļā

pilsēta vaļā

ai, var bliezt tā-
uz pašu ļaudīm
no pašu miesta- -

Socializācija

*Viņš nebrēks un netrokšņos, un viņa balsi
nedzirdēs uz ielas. Ielūzušu niedri viņš
nenolauzīs, un kvēlojošu degli viņš neizdzēsīs;
uzticīgi viņš darīs zināmu tiesu pēc
patiesības./Jesajas 42:2;3/*

Es paceļu balsi
Kas zemāk par zāli
No zemes, no pīšļiem
No trotuāra
No ļaužu pūļa
Zem kura kājām
Kristus asinis sabradāja
Es vārdu dodu-
Pie lūpām lieku
Es atdodu godu
Un kaunā nepaliek
Es paceļu balsi
Skan klusi-
kā niedre aizlūzusi- -

Sajūta

lai- lai
ar tauriņa vieglumu
notrauc asaras tavas
tu nezināsi nekad
ka raudājis esi
ar pieneņu pūkas maigumu
pieglaužas tavam plecam

un vai burvi par ozu vai gudvinu sauc
neviņam nav daļas
reibina acis
torņu ailēs vārtu smailēs un pirkstos
spožas malduguņu dzirkstis
turp
pa dzelteniem ķieģelišiem bruģētu ceļu
uz savu
Smaragda pilsētu
bez sirds
bez smadzenēm
bez drosmes
bez mājām--
būs jau labi
būs labi
-- ka tikai aizstaigājam

Šī pilsēta

Man pārāk tuvu klāt:
Simtiem jūdžu un tūkstošiem kilometru
Debesīs lidmašīna,
Tūkstošiem jūdžu un simtiem kilometru
Jūrā kuģis;
Anglijā, Īrijā,
Argentīnā vai Ķīnā
Vienādi elso zem kājām pazīstams bruģis.
Man šī pilsēta
Ir tik tuvu-
Augstumā, tālumā dziļumā un visapkārt:
Tik tuvu, ka zvaigznes galaktikā
Ap kaklu var apkārt,
Bet man

<p>tu nejutīsi nemaz ka smagi ir bijis - - pēc tam kā smilšu sauja uzgulsies augumam tavam kurā apglabāts viss kas labākais bija tevī</p> <p>Todien bija lieli viļņi. Daudzi mazi cilvēciņi jūrā lēkāja un skaļi smējās. Viens paslēpās ūdensbedrē un raudāja.</p> <p>Vērtības Jūra, meitenīt, Tu aizvien vēl tā pati: Debesu zilgmes acis, Putu mākoņu mati- - To pašu glābjošo bezdibeņu pilna, kuros reiz asaras slēpu- pieraudājuši, ai, kā pieraudājuši esam bezgala maiguma pāri plūstošo klēpi, jūra, māmulīt, sieviete gaismas un tumsas pilnā, kurā saulīte nakti guļ-</p>	<p>Viņa vienīgā zvaigzne Par visām spožāk staro. Ne līdzī paņemt, Ne paturēt Es to varu. Vienīgi izlaist kā gaismu, kas dzirkstī caur pirkstiem. Salikt lūgšanā rokas un paturēt Vienu mūžu un tūkstošiem mirkļu— Man šī pilsēta Ir tik cieši, Tik cieši, ka aizraujas elpa, Un visuma varenā telpa vairs nenotur. Un šī pilsēta man Ir tik tieši, Tik tieši, Ka pietiek Un nevajag vairāk, Un nebūs Nekad un nekur. Man šī pilsēta Pērle dārgākā. Mūžības vaiņagā Viņa mirdz. Kā lai atdodu, Kā lai pārdodu, Kā lai neņemu To pie sirds...</p>
---	---